

Мист. учительки української мови і літератури Березанської гімназії ім. Б. Лепкого Матвіїчук Марії (працювала з 1991 до 2014 року)

Жахнуть, що людина без пам'яті про свій рід - перекотиполе, а громада, яка не опирається на добробут і традиції предків у суспільному житті, приречена на знищення ворогами. В останні роки ми це зрозуміли занадто добре.

Тринадцять років у 2000 році випускники усіх шкіл України складали іспит з української мови - диктант за текстом Б. Лепкого із загальною назвою "Березанська гімназія". Події уяви і вчителі нашої школи передчували, неймовірно піднесення: приходили до розуміння, що спиналися у центрі уваги всієї країни не випадково. Це можна було усвідомити, роздумуючи над такими словами Б. Лепкого: "З Березанської гімназії протягом одного століття вийшло так багато визначних українців, як, може, із усіх інших середніх шкіл в країні. Що ж було причиною такої осадливості? Така, що в першу чергу дух, який витав над Березанською гімназією, ата шчаслива спадщина свободи з посуттєм обов'язку..."

У домі в тексті йшлося про те, яким чином у школі формувався той дух, про повагу, яка панувала у гімназії між учителями і викладачами, про директора, який її умів оберігати...

Бачимо, що той дух, про який писав наш знаменитий земляк, завжди тримав Україну у найважчі часи - дух українства, свободи і обов'язку, поваги до людини і її гідності. Він передався від минулих поколінь до сучасних, адже відроджена у 1991 році Березанська гімназія спираючись на майже двохстолітній досвід плекання вихован-

ців, продовжила цю працю.

Б. Лепкий – один із найвідоміших березанських діячів, які присвятили своє життя служінню Україні. Тому повернути його ім'я в назву нашого навчального закладу – означає зберегти увідолення того, що ми є насправді, ким були наші предки і якими мають бути виховані нащадки, зберегти той дух Богдана Лепкого, щоб додавав нам сил у теперішній важкій для кожного українця час.

Для мене це важливо як для матері шістьох учнів Березанської гімназії, тому що переживаючи щодня за сина, який третій рік обороняє Україну, я занадто добре зрозуміла що і того там і мене тут і всієї нас скрізь найбільше тримає саме той дух, про який на початку двадцятого століття писали випускники усіх українських шкіл.

З повагою і
вдячністю

Марія Матвійчук

16.10.2024 р.